

Daniel Domscheit-Berg

Excol·laborador de Julian Assange

“Amb Wikileaks s’ha obert un mercat negre de filtracions”

L'alemany Daniel Domscheit-Berg era portaveu de Wikileaks. PERE VIRGLI

Egocentrisme “Julian Assange va decidir quedar-se tota la fama i l’èxit i va prohibir qualsevol crítica interna” **Límits** “El secret i la privacitat són tan importants com la transparència” **Openleaks** “No publicarem documents: només serem un pont segur”

CRISTINA MAS

Expert en seguretat informàtica, de 35 anys, Daniel Domscheit-Berg va ser durant tres anys la mà dreta de Julian Assange a Wikileaks. El setembre passat va trencar amb el seu amic per posar en marxa un nou projecte: Openleaks. Ho explica al seu llibre *Wikileaks per dins* (La Campana), que des d’avui es pot trobar a les llibreries. De la seva breu estada a Barcelona va demanar endur-se com a record una estelada.

Per què va trencar amb Wikileaks? Wikileaks mai va tenir una estructura real. I com més hi treballàvem, més es complicava tot i més s’evidenciava la falta de rols i de responsabilitats. L’any passat el Julian va decidir quedar-se amb tota la fama i l’èxit i prémer l’accelerador. Va prohibir qualsevol crítica interna i que es qüestionés el seu lideratge. L’organització va arribar a un nivell de contradicció que per mi era massa.

El procés per l’extradició d’Assange continuarà el 12 de juny. Per mi tothom és innocent fins que es demostrï el contrari. El que és important és que si se l’acusa clarifiqui les coses. Això val per aquest cas i per tots els altres.

una afició

Nedar

un llibre

Què és la propietat?, de Joseph Proudhon

un número

1

Quin balanç fa de Wikileaks? Ara hi ha un debat en la societat sobre el dret al secret, i sobre el dret a trencar els secrets. I això és una discussió molt important per al futur: perquè quan entrem en l’era de la informació, necessitem noves normes sobre transparència. Hem de protegir més les fonts: els que són valents per filtrar secrets han de ser considerats herois i protegits.

Però s’ha de publicar tot? No. El secret i la privacitat són tan importants com la transparència. Les coses no són blanques ni negres ni tampoc hi ha una recepta estàndard. Però ara el secret és la norma per als governs i la burocràcia, i la transparència és l’excepció. Hauria de ser justament a la inversa. Crec que hi ha un límit en la privacitat: no m’agrada tota aquesta transparència de Facebook i Twitter perquè estem donant informació personal a gent que en treu un rèdit econòmic i això és més perillós que l’actuació dels governs. I la gent no n’és conscient.

Wikileaks fa negoci? No ho sé. Certament tenen moltíssimes donacions. I hi ha connexions estranyes: aquest noi de Suècia que ha venut els cables al mercat rus... No sé quants d’aquests diners retornen a Wikileaks. Hi ha un mercat negre de filtracions. I també un mercat gris: un diari noruec que va rebre una còpia dels cables diplomàtics els està passant a altres mitjans seleccionats. Tot segueix en un cercle tancat. Només alguns són convidats a la festa i els que són a fora es moren per publicar el que si-

gui. I això no és sa. No és el que interessa al públic.

Wikileaks demostra que no calen gaires diners. Sí, com a mínim, al principi només érem Julian i jo i teníem molt pocs mitjans. De fet quan van començar a arribar les donacions les coses no van ser més fàcils. Podríem dir que van empitjorar. El que cal és una bona idea, un bon disseny i un bon equip. La resta ve sola.

Com funcionarà Openleaks? Nosaltres no publicarem documents: només ens preocuparem de garantir al confidencialitat de les fonts i que els seus documents arribin de manera segura on ells volen. Tindrem 50 mitjans i 50 ONG i tothom els podrà enviar documents a través del nostre portal amb la seguretat que es protegeix la seva identitat. No farem de filtre: només serem un pont segur. Després cadascú decideix quin ús fa de la informació: com la contrasta i que publica perquè és d’interès públic.

Però vostès també treballaran amb un grup seleccionat de mitjans. Sí. És un problema de capacitat. No podem treballar amb tothom: podem gestionar un centenar d’organitzacions. També treballarem amb el que podríem anomenar “multiplicadors”: equips de recerca que poden donar a la informació una gran difusió. El problema és que si et limites a publicar la informació la majoria de gent no sap què fer-ne. Necessitem els mitjans més que mai: per explicar el context, per què és rellevant, per descobrir-te la història.

Per acceptar les regles del sistema? No, perquè tenim mecanismes per pressionar. A través d’Openleaks es podrà enviar un document, per exemple, a Greenpeace, i triar el temps que el poden tenir en exclusiva. Si no en fan res, es pot fer públic al conjunt d’organitzacions. Això els obliga a fer alguna cosa, perquè si ells no reaccionen ho farà un altre. Però els mitjans que col·laboren amb Wikileaks estan molt contents de tenir la informació en exclusiva.

Se sent amenaçat? Avui els Estats Units han anunciat que volen processar en Rob, un col·laborador holandès de Wikileaks. Però és estúpid: no tenen res. Només volen aparentar que són forts. No sé què faran els americans i sé que no puc viatjar al seu país, però tampoc no ho hauria fet abans de Wikileaks perquè els EUA no són una democràcia.

Es defineix com a anarquista. Sí. Prouhonià. Un anarquista no és algú que no creu en lleis, sinó que no creu en lleis imposades. Es tracta de trobar les noves normes que la societat necessita.